

Η ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Είδος: Εφημερίδα / Κύρια
Ημερομηνία: Πέμπτη, 26-11-2009
Σελίδα: 32
Μέγεθος: 1001 cm²
Μέση κυκλοφορία: Μη διαθέσιμη
Επικοινωνία εντύπου: (24210) 23303

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Του
ΣΕΡΓΙΟΥ ΓΚΑΚΑ*

Μέρος 6ο

Εβρεχε. Το Tipperary βρισκόταν στο 66 της Φλίτ Στρίτ· ένα μπλοκ στο-λοισμένο από πολύ-χρωμα λουλούδια, πάνω από την είσοδο του κλασι-κού ιρλανδέζικου μπαρ, θύμιζε στη Λιλιάν τον μικρό κήπο του σπιτιού του παππού της στο Δου-βλίνο. Ο μπαρμπαζόν κόντευε τα ε-βδομήντα και η Ασιάτσοσα γκαρ-σόνα που της χαμογέλασε μόλις ά-νοιξε την πόρτα, είχε καρφίτω-μένο στο πρόσωπο ποκιάμοζ της μια κονκάρδα με τον αριθμό 1605. Έριξε μια ματιά στη σχεδόν άδεια αίθουσα· δεν τον είδε. Κάθισε στην μπάρα που περιέβαλε δύο ηλικιωμένες κυρίες, σκυμμένες πάνω από τις Γκίνες τους. Παράγ-γιελε έναν καφέ κι άφησε το βλέμ-μα της να περιπλανηθεί. Κατέλη-ξε στο συμπέρασμα ότι όλα τα ιρ-λανδέζικα μπαρ, όπου γης, ήταν ί-δια. Στις δωδεκάμισι, περισσότερο για να παρηγορηθεί, ψάρεψε από την τσάντα της το σμειωμάτσο.

Αν μπορείς, έλα στο Tipperary, στη Φλίτ Στρίτ, την Πέμπτη 6 Οκτωβρίου στις δώδεκα το μεσημέρι.

Στη μία παρά δέκα πλήρως, δέ-χτηκε απρόθυμα την κονκάρδα που της πρόσφερε η Ασιάτσοσα και που βεβαίως ότι το ευαγές ί-δρυμα Tipperary είχε ιδρυθεί το 1605, βγήκε στο ψιλόδρομο κι άρ-χιζε να περπατάει χωρίς κανένα προσοριόμ. Έπειτα από τρία τε-τραγόνα αποφάσισε να πάρει ένα ταξί και να γυρίσει στο ξενοδοχείο της. Την τρώμαζε όταν άγγιξε το υψόμενο της χέρι, αλλά δεν πρό-λαβε να διαμαρτυρηθεί. Της άνοι-ξε την πόρτα και την έσπρωξε α-παλά στο μαύρο αυτοκίνητο. Έδωσε μια διευθύνση στον οδηγό και δεν της μίλησε μέχρι που κα-τέβηκαν. Σε όλη τη διαδρομή της κρατούσε οφικτά το χέρι. Κάτω από τη βροχή που είχε δυ-ναμώσει της ζήτησε το κινητό της. Του το έδωσε απορημένη. Της εί-πε να περιμένει, μπήκε σε μια πα-μπ με το περίεργο όνομα Τίτ Να πΟg και επέστρεψε σ' ένα λεπτιό. "Σε λίγο θα το ξαναπάρουμε" της είπε, την έπασε από το χέρι κι άρ-χιζαν να περπατάνε. Σε λίγο στα-μάτησαν έξω από ένα Μακντό-ναντζ.

"Δεν είναι πολύ ρομαντικά, αλλά δεν αντέχω τις παμπ με τους πρω-νούς μεθυστάκες", είπε ανοίγον-τας την πόρτα. Της έδειξε ένα τραπέζι στη μέση της αίθουσας και της τραβήξε την καρέκλα για να καθίσει. Γέμισε δυο πλαστικά ποτήρια με νερό από τον ψυκτη και κάθισε απέναντί της.

"Οφείλω να σου ζητήσω συγγώ-μη για το στήθιο, την ταλαιπωρία και το μυστήριο, αλλά...".

"Όποτε εσύ τον οκτώωσες".
"Βιάζεσαι, μετς. Είναι μια μεγάλη ιστορία και δεν μπορώ να σ' την πω σε τέτοιο περιβάλλον. Ας οι-φρευτούμε πρώτα ότι δεν μας α-κολουθεί κάποιο σκιά. Αλήθεια,

πόσο μπορείς να μείνεις στο Λον-δίνο;".
Έρμενε σ' ένα απλό ξενοδοχείο α-πέναντι από το Χάιντ Παρκ. Στο μικρό, ζεστό δωμάτιο όλα ήταν βυσοίσι και ροζ· ένας κακόγου-στος πολυέλαιος έριχνε ένα άρ-ρωστο φως και οι βαριές κουρτίνες ήταν κλειστές. Της είπε να καθίσει στη μοναδική πολυθρόνα κι εκείνος βολεύτεκε στο κρεβάτι.

"Θέλεις να κάνουμε έ-ρωτα ή να μιλήσουμε, μετς;".
"Θα με σκοτώσεις κι ε-μένα;".

Η φωνή της έτρεψε. Ο Ζαν Κριστόφ σκοτεινί-αυσε. Έβγαλε το ασπ-μένο βραχιόλι απ' τον καρπό του και της το 'δωσε. Η Λιλιάν το κράτησε στα χέρια της και ανατρίκισσε. "Μ' αυτό;" ρώτησε τρομοκρατημένη.

Της έγνεψε καταφα-κτικά. Το κορίτσι πέ-ταξε το βραχιόλι στο πάτωμα.

"Άκου" της ψιθύρι-σε κι άρχισε να μι-λάει.

Η μετς ψιθύρισε την προσευχή που της είχε μάθει ο πατέρας της.
"Όσα σου είπα ε-κείνο το πρωί στην πα-ραλία ήταν αλήθεια. Παρέλειψα μόνο μερικά γεγονότα, γιατί δεν γινόταν διαφορετικά. Η μάνα μου το 1975 γέννησε δίδυμα. Το αγόρι το 'χες μπροστά σου και τη ζωή τον πάνω κάτω την ξέρεις. Το κο-ρίτσι στα είκοσι ένα του αποφάσι-σε να ζήσει στην Ελλάδα. Εγκατα-στάθηκε στο άδειο πια σπίτι του πατέρα, πολύ κοντά στο San Rocco, στο εστιατόριο που μου μι-λήσες πρώτη φορά για σένα. Οι λόγοι δεν έχουν πια σημασία. Ού-τε έχει σημασία το πώς και το γι-ατί έμπλεξε στα δύσκολα και την παρέσυρε ο βούρκος. Αυτό που έ-χει σημασία είναι πως ο πατέρας μου, όταν το κατάλαβε, γύρισε στην Ελλάδα και παρά την κατά-θλιψη του - ισως και εξαιτίας της - έκανε ό,τι μπορούσε για να τη σώ-σει. Σχεδόν το κατόρθωσε. Τέλη του '98 την έβαλε σε κλινική. Σ' ένα χρόνο η μικρή ήταν πολύ κα-λύτερα. Άρχισε να του μιλάει, να του ομολογεί όσα η πρέζα δεν την άφηνε να βγάλει από μέσα της τό-σων καιρό. Και του είπε ονόματα. Τα ονόματα όσων της την προμή-θευαν και μετά την έβαλαν να τη δεικνύει, όσων την ανάγκαζαν να σακνευτεί γέρους και γριές, τα ο-νόματα όσων την έσπρωξαν στο πουθενά. Και ο ηλίθιος ο πατέρας μου πήγε στην αστυνομία και έ-δωσε ονόματα και διευθύνσεις.

Τους είπαν ότι θα ασχοληθούν, ότι αυτοί ήξεραν τον τρόπο. Μερικές μέρες αργότερα βρήκαν την αδερ-φή μου νεκρή από υπερβολική δό-ση σ' ένα δρομάκι του Μεταξου-

γείου. Ο πατέρας έβαψε μόνος του το κορίτσι του, γύρισε στη Μασ-σαλία, άφησε τη βαλίτσα του στο πάτωμα, κάθισε στην αγαπημένη του μπερζέρα, έβαλε ένα πασιτί και μας είπε τι είχε συμβεί. Η μη-τέρα μόλις τα άκουσε, τον

για μένα πειστικά στοιχεία. Με ο-νόματα, διευθύνσεις, ποσά, αριθ-μούς λογαριασμών, τα πάντα. Στοιχεία όμως που δεν θα έστεκαν σε κανένα δικαστήριο, γιατί είχαν συγκεντρωθεί παράνομα. Και κυ-ρίως επειδή το μεγαλύτερο μέρος τους προερχόταν από μυστι-κούς φακέλους της ελληνικής αστυνομίας. Λί-γο καιρό μετά πήρα την από-φασή μου. Η Μασσαλία, θα το ξέρεις, είναι μια ωραία, θρόικη λιμνη που αν δια-θέσεις το κατάλ-ηλο καλάμι, μπορείς να ψαρέ-ψεις ότι θέλεις. Μισώσα έναν ε-παγγεληματία. Φρόντιστα να μην του αποκαλώψω την ταυτότητά μου. Παρακολου-θούσε τον Ευαγγε-λόπουλο επί μήνες, κατέγραφε τις συν-θειές του, με ενμη-ρωνε και περιμενε την κατάλληλη στιγ-μή. Πέρι τον χειμώ-να μου ανακοίνωσε ότι τα παρατάει επει-δή φοβήθηκε πως τον

κόιταζε όπως κοι-τάς ένα ετοιμοθάνατο σκυλί κι έ-φυγε από το σπίτι. Την άλλη μέρα το πρωί ο πατέρας μου έδωσε τον φακέλο με την κατάθεση της α-δεργής μου στην αστυνομία και το βράδυ βούτηξε στο λιμάνι. Βέβαια, δεν χρειαζόταν να βουτήξει, είχε φροντίσει, πριν το κάνει, να κατα-πεί τα χάρια δύο μινών. Πολύ με-λόδραμα, μετς, ε;".

Η Λιλιάν του ζήτησε ένα ποτήρι νερό.
"Έχω και τεκίλα" της είπε πονη-ρά.

"Μια τεκίλα τότε. Σκέτη".

Πήρε από το μπαρ το χρυσαφί μπουκαλάκι και της το 'δωσε.
"Κάτι ξέρω κι εγώ από απώλειες, λευκέ" του είπε, ξεβίδωσε το πώ-μα και πήρε μια γουλιά.

"Δεν θα σε κουράσω πολύ ακόμ-η, μετς. Λοιπόν, άρχισα να σκέφτο-μαι, να αλλάζω τον τρόπο που έ-βλεπα τα πράγματα. Ξέρεις, το καλό, το κακό, η δικαιοσύνη, όλες αυτές οι μπουρδές. Έπειτα από δύο χρόνια επισκέφθηκα μια ιδιω-τική εταιρεία ερευνών στο Παρίσι. Πούλησα το πατρικό μας και τους χρυσοπληρώσα. Το 2005 μου πα-ρέδωσαν ένα φάκελο, ανεπίσημο, εννώς χωρίς τη σφραγίδα τους, 'Μνημερωτικό σμειωμάτι τον χα-ρκτηρίσαν, τα στοιχεία του οποί-ου αποδείκνυαν ότι άνθρωποι κά-ποιο Ευαγγελόπουλο, εμπόρου όπλων, ναρκεωτικών, γυναικών και χρηματοδοτή κομμάτων, βρίσκο-σαν πίσω από τη δολοφονία της αδεργής μου. Αναπόδεικτα αλλά

όμως, μετς, το μίος δεν οβήνεται. Σημασία έχεις ποσο ε-κτιμάς το τομάρι σου. Κι εγώ, πα-ρά τη γιόγκα και τις φιλοσοφίες της Ανατολής και των ειρηνικών πολεμικών τεχνών, το τομάρι μου δεν το εκτιμώ περισσότερο απ' το τομάρι ενός λαγού που κοκαλώνει απ' τα φώτα ενός οσδιότη κυνη-γού. Αποφάσισα να το κάνω μόνος μου. Σκέφτηκα ότι η ιστορία διδά-σκει πως όσο πιο κοντά βρίσκεται στον εχθρό τόσο πιο εύκολα τον ε-ζοντάνεις. Θα τον γνώριζα, θα τον γούπευα - ο παρά λίγο δολοφόνος που είχα προσλάβει είχε κάνει ά-ψογη δουλειά, είχε μάθει ακόμα και το πόσες φορές κατουρούσε ο υπερτασικός και φυσικά για την τρέλα του με την κλασική μουσική - και μόλις εβρίοκα την ευκαιρία, θα τον σκότωσα. Αυτό το καλοκαί-ρι ήρθα περισσότερο για αναγω-ρισία. Με πλαστό διαβατήριο εν-νοείται. Το πραγματικού μου όνομα είναι... άσε θα σ' το πω μετά. Μό-λις όμως μου έκανε την πρόταση για το ρεσιτάλ, είπα πως δεν υ-πήρχε λόγος να περιμένω".

Ξερόβηξε και της έκλεισε το μάτι.
"Ένταξει, ζαβολιά, μετς. Επαιξες κι εσύ το ρόλο σου. Σκέφτηκα πως αν το άφηνα για το χρόνο, μπο-ρεί να σ' έκανα, να είχες κρυφτεί σε κάποιο άγνωστο ήπειρο".

Η Λιλιάν δεν απάντησε κι εκείνος συνέχισε, πιο κουρασμένα.

"Έμαθα πού είναι το μπαγκαλό-ουζ του μαφιόζου. Πήρα το απο-τόπωμα της κλειδαριάς κι έδωσα

χίλια ευρώ σ' έναν κλειδαρά στην Αθήνα για να μου κάνει αντικλει-δι, λέγοντάς του ότι θέλω να πά-ω στα πράσα τη γυναίκα μου στην γκαρσονιέρα του εραστή της. Μετά το ρεσιτάλ οσς άφησα στο μπαρ, μπήκα στη βιλίτοα του και τον περιμένα. Ήταν πιο δύ-σκολο απ' ό,τι φανταζόμουν, γιατί όταν του ψιθύρισα σ' αυτό το ό-νομα της αδεργής μου, άφησε. Φυσικό· δεν την ήξερε. Για μια στιγμή δίστασα, αλλά έσφιξα το βραχιόλι στον λαίμο του όταν μου είπε μογκρίζοντας 'Μέλα τώρα, για ένα προζόντι με φως; Γιατί δε μου λες ποιος σ' έβαλε να το κά-νεις και πόσα σου δίνει; Θα σου δώσω τα τριπλά. Βλέπεις, δεν του είχα περ ποιος ήσουν".

Η Λιλιάν κοίταξε το μπουκαλάκι της τεκίλας· δεν ήταν ακόμη γεμάτο. Το άδειασε μονορούφι και γίνοντας τον οισοφάγο της.

"Τι θέλεις από μένα;" τον ρώτησε πνίγοντας τον βήχα της.

"Να ερωτευτείς έναν δολοφόνο. Μπορείς;".

"Άλλο;".

"Τίποτα. Εσύ;".

"Εγώ τι;".

"Τι θέλεις από μένα, μετς;".

"Να μου ξαναφορέσεις το ασπμ-ένο σου βραχιόλι και...".

"Και;".

Φόρεσε το αδιαβροκό της και μά-ζεψε το βραχιόλι απ' τη φθαμένη μοκέτα.

"Και;".
Σαν να την ήκευσε.

"Άεω να γυρίσω στην Αφρική. Αν θέλεις, έλα μαζί μου" του είπε.

* Ο Σέργιος Γκάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1957. Σπούδασε θέατρο στο πανεπιστήμιο PARIS-VIII. Από το 1979 εργάζεται ως σκηνοθέτης. Έχει γράψει τα θεα-τρικά έργα για παιδιά: Φουστ, Μπλέξαμε τις μήτεις μας, Τα τρα-λά ρολόγια, Ακούς τη γιορτή; Στη συλλογή Πέντε ζωγράφοι ζητούν συγγράφα (εκδ. Πατάκι, 2003) περιλαμβάνονται 4 διηγήματα του. Στη συλλογή Το Χαλάνθρι που γνώρισα (εκδ. Βιβλιολαίωση Ευρωπαϊκής, 2005) περιλαμβάνο-νται δυο ιστορίες του.

Στις συλλογές Ελληνικά εγκλίμα-τα 2 και Ελληνικά εγκλίματα 3 (εκδ. Καστανιώτη 2008 και 2009) περιλαμβάνονται δυο διηγημάτα του.

Το μυθιστόρημά του Κάσκο (εκδ. Καστανιώτης, 2001) εκδόθηκε στη Γαλλία το 2006 από τον εκδο-τικό οίκο Liana Levi με τον τίτλο La piste de Salonique και από τον εκδοτικό οίκο Cicerone στην Ιταλία με τον τίτλο Intrigo a Salonico. Το 2002 ήταν ανάμεσα στους 6 συγγραφείς που εκπροσώπησαν την Ελλάδα στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Φρανκφούρτης. Το 2008 εκδόθηκε το μυθιστόρημά του Στάχτες (εκδ. Καστανιώτη).

(Η ιστορία περιλαμβάνεται στο βιβλίο "Το τελευταίο ταξίδι, Έντεκα νουάρ ιστορίες" σε επιμέλεια του Αντώνη Γκόττσο, το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ μέσα στο Νοέμβριο).